



Karol Barón: Kytica, 1978. Z archivu V. Luxovej

niektorých projektantov nachádzajú podnes vývinovo progresívne tendencie neraz širšie uplatnenie v tvorbe pre architektúru ako na báze voľného prejavu. Do tejto kategórie patria nielen plasticky odstupňované, viazané tapisérie, prebiehajúce voľne na strop, dlážku či radené do priestorových plánov od K. Baróna, ale napríklad aj tvarové a materiállové experimenty od L. Jergušovej, K. Šujanovej, K. Orlikovej.<sup>3</sup>

Z absolventov Matejkovej špeciálky sa však sformovala nielen skupina autorov, ktorí svoj tvorivý potenciál orientovali prednostne, neraz výlučne na problematiku tkaného artefaktu, ale najmä skupina popredných predstaviteľov náš-

ho moderného, autorsky tkaného závesu. Z nich popredné miesto prislúcha K. Šujanovej, ktorá na prelome šesťdesiatych a sedemdesiatych rokov vlastnoručným tkaním prekonala pozostatky maliarskeho narábania s vlnou a dospela k technicky náročnému a invenčným výrazu. Jej Deník II. z roku 1972 je medzníkom nielen vo vývinovom profile autorky, ale predovšetkým v celoslovenskom kontexte. Tapisériu, budovanú s technickou brilantnosťou dovtedy u nás neznámou, charakterizuje tkáčsky čiste navodená grafická atmosféra a materiálu blízka štylizácia tvarovej a kompozičnej skladby. Bez folklorizovania, dobe adekvátnym, technicky